

[Johan Nielsen]

til at trænge ind hos disse ærede medlemmer, at her i det høje ting driver vi ikke racistisk eller nationalistisk politik. Her skulle vi alle være lige.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg vil gerne knytte kommentarer til to forhold: dels de spørgsmål, der vedrører de offentligt ansatte, dels de samfundsøkonomiske virkninger af den samlede løsning.

Jeg vil starte med at sige noget om de offentligt ansattes forhold i relation til det, der har været draget frem i debatten her i dag.

Hr. Poul Schlüter havde virkelig et meget bemærkelsesværdigt indlæg, hvor hr. Poul Schlüter forsøgte både at blæse og have mel i munden, og hvor hr. Poul Schlüter forgæves forsøgte at gabe over et svælg af manglende sammenhæng i kravene til en samlet løsning.

Den samlede løsning var meget dårlig, sagde hr. Poul Schlüter, og det, der især var galt, var, at lønstigningerne til arbejderne inden for LO-området var alt for store. Men de offentligt ansatte skulle have haft meget mere. Ja men der er jo en sammenhæng i disse ting, som hr. Poul Schlüter ganske synes at se bort fra. Det er rigtigt, at de offentligt ansatte har haft en svagere, en dårligere lønudvikling, end man har haft på det private arbejdsmarked i de sidste 4 år, ingen tvivl om det. Men det er også rigtigt, at de offentligt ansatte i forhold til f. eks. normallønnede på det private arbejdsmarked med stive lønsystemer har fået tilbudt dels en halv procent mere til opretning af urimelige skævheder, dels en halv procent i form af en fremrykning af taktreguleringsforbedringen med et halvt år ind i indeværende aftaleperiode, dels altså en forbedret taktregulering fra 50 pct. til 75 pct.

Hvor meget mere tror hr. Poul Schlüter og andre at det ville have været muligt yderligere at tilbyde de offentligt ansatte, før det ville have udløst rimelige krav om satsforhøjelser til de normallønnede på det private arbejdsmarked fra alle dem, som ikke har fået en halv procent ekstra til opretning af særlige skævheder, som ikke har fået nogen forbedring af taktreguleringen, fordi de ingen taktregulering har, og af samme årsag heller ikke har fået noget fremrykket?

Hvis den samlede løsning var blevet suppleret med satsforhøjelser, hvilken tale ville

hr. Poul Schlüter så ikke have holdt her i tinget i dag? Jeg tør næsten ikke tænke på det. Der mangler sammenhæng i hr. Poul Schlüters indlæg.

Hr. Poul Schlüter, hr. Ole Henriksen, hr. Honoré, hr. Ib Christensen og hr. Bollmann – og jeg tør ikke sige, at der ikke var andre gode kræfter – sagde, at de offentlige arbejdsgivere havde ført skinforhandlinger. Den påstand kan jeg fuldstændig afvise. Vi har i månedsvis ført forhandlinger med personaleorganisationer, der repræsenterer meget store grupper af offentligt ansatte. Vi har gjort det helt klart i disse forhandlinger, at landets økonomiske situation gjorde den ramme, der kunne forhandles om, meget beskeden. Personaleorganisationerne har ikke ønsket at forhandle inden for denne ramme; de har fastholdt, at de skulle have gennemført krav, som det var åbenbart at der ikke var økonomisk grundlag for at indfri. Jeg har selv ført forhandlingerne med statstjenestemændenes organisationer, og jeg kan sige, at nogle af organisationerne bed sig så fast i de krav, de havde fremsat, at de ikke ønskede at føre realitetsforhandlinger inden for det muliges rammer, selv ikke om helt konkrete tilbud om rammens udfyldning.

Hr. Bollmanns og andres påstand om, at LO skulle have blandet sig i tjenestemændenes forhandlingsforhold, er ikke mindre end grotesk, og jeg kan klart afvise det.

De samme ordførere sagde, at sammenbruddet på det statslige og det kommunale område for så vidt angår tjenestemandsforshandlingerne var blevet fremprovokeret. Jeg kan forstå, hvis nogle organisationer ønsker at give offentligheden det indtryk, men det bliver synspunktet altså ikke rigtigere af. Jeg har forhandlet til det sidste, og jeg har realitetsforhandlet. Rammen har, som jeg sagde det før, været nogenlunde given, men jeg har vist megen forhandlingsvilje, og jeg har fremlagt tilbud, som forhandlerne end ikke ønskede at drøfte. Det er faktisk den væsentligste kendsgerning om dette forhandlingsforløb.

Hr. Ole Henriksen kritiserede tanken om nedsættelsen af et paritetisk nævn, således som det foreslås i lovforslag nr. L 196, § 10. Jeg vil straks sige, at jeg naturligvis helst havde set, at vi kunne undvære et sådant paritetisk nævn, men det havde jo forudsat, at vi var blevet enige, og netop de, der i øje-